

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 1T/164/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613010391
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2014:5613010391.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš samosudkyňou JUDr. Katarínou Podhorcovou na hlavnom pojednávaní dňa 13. 2. 2014 v Liptovskom Mikuláši takto

r o z h o d o l :

obžalovaný

I. Č. C. B. W. H. , B.. XX. X. XXXX P. I. T., O. X. U. XXX/X, I. T., O.. Č.. P. P. P. Ú. B. P. P. Ž.,

u z n á v a s a z a v i n n é h o ,

ž e

dňa 2. 9. 2013 v čase približne o 11.00 hod. na ulici Y. v I. T. pred bytovým domom č. XXX/X niekoľkokrát zvonil na zvonček bytu na X. poschodí, v ktorom sa nachádzala T. T., B.. XX. XX. XXXX, táto mu však odmietala otvoriť a ozvať sa mu, následne sa dostal do vchodu bytovky, prišiel pred vchodové dvere bytu patriaceho N. T., B.. XX. XX. XXXX, a Y. T., B.. XX. X. XXXX, kde klopal a následne búchal, kým T. T. pootvorila dvere na byte, jednou rukou ich zatlačil a vošiel do bytu, napriek predchádzajúcemu zákazu majiteľov bytu, bez ich súhlasu a vedomia, z vnútra zavrel a zamkol, v byte začal kričať na T. T., fackal ju rukami, v byte zotrval napriek tomu, že ho posielala preč,

t e d a

neoprávnene vnikol do obydlia iného a neoprávnene tam zotrval,

č í m s p á c h a l

prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e

podľa § 194 ods. 1, § 38 ods. 4, § 37 písm. m/ Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona súd z a r a d' u j e obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš podala na I. Č. obžalobu pre skutok kvalifikovaný ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 2. 9. 2013 v čase okolo 11.00 hod. na ulici Y. v I. T. pred bytovým domom č. XXX/X niekoľkokrát zvonil na zvonček bytu na X. poschodí, v ktorom sa nachádzala T. T. (nar. XX. XX. XXXX), táto mu však odmietala otvoriť a ozvať sa mu, následne sa dostal do vchodu bytovky, prišiel pred vchodové dvere bytu patriaceho N. T. (nar. XX. XX. XXXX) a Y. T. (nar. XX. X. XXXX), kde klopal a následne búchal, kým T. T. pootvorila dvere na byte, jednou rukou ich zatlačil a vošiel do bytu, napriek predchádzajúcemu zákazu majiteľov bytu, bez ich súhlasu a vedomia, z vnútra zavrel a zamkol, v byte začal kričať na T. T., fackal ju rukami, v byte zotrval napriek tomu, že ho posielala preč.

Obžalovaný po zákonomnom poučení podľa ust. § 257 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku vyhlásil, že je nevinný. Tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní tvrdil, že T. T. ho sama zavolať ku nim do bytu. Viackrát na neho naliehala prostredníctvom telefonátov a sms správ, aby za ňou prišiel. Nie je pravda, že by zvonil na ich zvonček. Dvere do vchodu mu otvoril T. W.. Výťahom prišiel priamo pred T. X., kde zaklopal. Na dvere nebúchal. Ako zaklopal druhý krát, T. mu otvorila. Keď sa jej opýtal, čo sa deje, zavolať ho ku nim do bytu, aby to riešili na chodbe. Zavrela za ním dvere a zamkla ich. Do bytu nešiel násilím. Pri rozhovore sa hádali, išlo o partnerské nezhody, avšak nebili sa. Nie je pravda, že by jej dával facky, neudrel ju, to by nikdy nespravil. T. chcela, aby išli niekde inde, lebo jej matka nechcela, aby sa spolu stretávali. Keď bol v byte, prišla jej matka a P., kopali do neho ako do lopty, zavolať policajtov. Obžalovaný poprel, že by sa s T. matkou niekedy rozprával o tom, či má povolenie na vstup do bytu. Jeho dnu pustila T.. Nebolo to prvý krát, čo ich takto niekto prekvapil. Oni dvaja sa nestretávali v byte v čase, keď tam bola jej rodina, lebo by ju boli zabili. Keď sa predtým stalo, že ich s T. niekto prekvapil v byte, vždy sa schoval, a to z toho dôvodu, že by T. ublížili. Mala problémy len z toho dôvodu, že s ním chodí. On si nepamätá, či mu niekto z rodiny T. povedal, že si nepraje, aby chodil do bytu, čiže nie.

V čase, keď prišiel ku bytu rodinný priateľ P., T. začala stresovať, povedala mu, aby sa niekde skryl, pretože nechcela mať problémy z toho, že ho nájdu u nej doma. P. sa nechcela ozvať, ani mu nedvihala mobilný telefón. Keď prišla asi o 20 minút pred dvere jej matka a povedala jej, nech otvorí, T. jej dvere otvorila. Následne ho T. matka a ich priateľ napadli. Keď chcel odísť, zamkli byt a povedali, že spolu počkajú na políciu. Vykrikovali na neho, že je kurva cigánska, čvarga a podobne. Po príchode hliadky polície šiel ich rodinný priateľ za hliadkou dolu pred vchod. Po jeho odchode chcel obžalovaný z bytu odísť, pričom N. T. ho ťahala za tričko, toto mu i roztrhla. Keď jej povedal, že ide z bytu preč, opäť ho chytila, stále ho držala, aj keď išiel dole z chodby. Ako skočil po schodoch, stiahol ju so sebou, a popri tom, ako ho držala, spadla dolu po schodoch. Po tom, ako sa jej vytrhol a išiel dolu po schodoch, stretla ho hliadka polície.

Poškodená T. T. na hlavnom pojednávaní vypovedala v podstatných bodoch zásadne rozporne oproti výpovedi v prípravnom konaní.

Na hlavnom pojednávaní sa niesla výpoveď tejto poškodenej v intenciách spôsobu popisovania okolností, ktoré mali svedčiť v prospech obžalovaného. Uviedla, že noc predtým, ako prišiel obžalovaný ku nim domov, si esemeskovali. Dohodli sa, že ráno príde za ňou ku škole, avšak nestihla autobus, preto mu oznámila, že má prísť za ňou ku nim domov. Trvalo mu to dlho, neotvárala mu, asi bola urazená, že hneď neprišiel. Klopal na dvere alebo búchal, bolo to viac klopanie, asi dve, tri, štyri, päť minút. Otvorila mu, vošiel dnu, zamkla. Začala do neho vyrývať, kde bol tak dlho. Vznikla medzi nimi partnerská hádka. Keby nechcela, aby šiel dnu, asi by ho tam nevolala. Povedala mu, aby odišiel, aby ho nepočula suseda. Ostal tam, hádali sa, už si nepamätá prečo. Sáčali sa. Začala ona, on bol pri nej viac bitý ako sýty. Svojim rodičom vravela, že sa spolu nestretávali, nechcela ich sklamať. Vtedy, keď bol obžalovaný v byte, klopal na dvere ujo P., nevie, ako dlho. Boli v strese, čakali, či odíde. Potom prišla jej mama, klopať, neotvorila, lebo tam bol I.. Mama si otvorila sama. Vtedy ona pribehla ku dverám, matku stisla, asi jej povedala, že je rada, že prišla. I. vbehol buď z obývačky do detskej izby alebo naopak. Jej ujo a mama I. bili päšťami. Stokilový chlapec padol na zem a plakal. Mama mu povedala, aby si sadol a počkal na políciu. Volal

svojej matke, že ho bijú. Ona bola vtedy v druhej miestnosti, nechcela vidieť, ako ho bijú. Prv, než prišla polícia, chcel odísť, ale matka s ujom mu to nedovolili.

Vždy, keď sa s I. hádali, ona to obrátila pred rodičmi tak, aby bola najlepšia a on najhorší. Nemá už viac zmysel ich klamať. Byt patrí jej rodičom. Nesúhlasili s tým, aby ju navštevoval. Viacmenej nesúhlasili s tým, aby sa vôbec spolu stretávali. Nepáčilo sa im a nesúhlasili s tým, aby sa stretávali u nich v byte, ani kdekoľvek inde. V záujme toho robili opatrenia, že ju nepúšťali von, začali na ňu dávať lepší pozor, častejšie jej volali, kontrolovali ju.

Z dôvodu odchyľovania sa svedkyne - poškodenej T. T. v podstatných bodoch vo svojich vyjadreniach v prípravnom konaní oproti vyjadreniu na hlavnom pojednávaní, bola v súlade s ust. § 264 ods. 1 Trestného poriadku prečítaná časť zápisníc o jej skoršej výpovedi zo dňa 3. 9. 2013 a 29. 11. 2013.

Dňa 3. 9. 2013, teda v nasledujúci deň po prejednávacom skutku, T. T. uviedla nasledovné. Dňa 2. 9. 2013 v čase okolo 11.00 hod. bola sama doma na adrese trvalého bydliska. V jednom momente začal niekto zospodu spreď bytového domu zvoniť na zvonček. Vedela, že je to I., nakoľko jej prezváňal pred 11. hod. Ona na to nijakým spôsobom nereagovala, nechcela mu otvoriť. Zvonenie trvalo cca 2 minúty, bolo intenzívne - zvonil v kuse. Po chvíli zvonenie prestalo. Následne jej niekto zaklopal, a potom trieskal na dvere bytu. Už vedela, že je to I.Š.. Nevie, ako sa dostal hore k bytu, možno mu niekto otvoril, alebo si otvoril sám nožom - často si takto otváral vchodové dvere. Ona si vypla zvonenie na mobile a sadla si do svojej izby, aby nepočul, že je doma. Stál pri dverách, stále búchal a počula, že mu zvoní telefón. Búchanie trvalo asi 7 minút. Následne jej na mobil volala I. matka O., ktorá jej povedala, že I. jej odkazuje, aby mu zavolala, alebo jej mala povedať, kde je, a ona mu to povie. T. T. jej povedala, že je doma, ale prosila ju, aby mu to nepovedala. Pri rozhovore I. musel počuť jej telefonát, a tak vedel, že je doma. Začal opäť búchať na dvere. Pristúpila k vchodovým dverám bytu a ľavou rukou odomkla byt a pootvorila byt asi na 15 cm a pomedzi medzeru videla, že pred dverami stojí I.. Hneď na ňu vybehol so slovami, čo mu neotvára. Pristúpil ku dverám, jednou rukou začal tlačiť na vchodové dvere bytu. Strašne sa ho bála, nakoľko býva veľmi agresívny, a tak len ustúpila dozadu. Vošiel do chodby bytu, otočil sa k dverám a zvnútra za sebou zamkol dvere tak, že kľúč nechal skrížený v zámku tak, aby sa nikto zvonku nemohol dostať do vnútra. Po zamknutí začal po nej zúriivo kričať, či jej chýbal L.. Následne ju z obidvoch strán vyfackal v chodbe, jednou rukou jej dal facku po jednej strane tváre a druhou po druhej. Následne jej povedal, aby šli do detskej. Bola preľaknutá, veľmi sa bála, vošla do detskej. Vošiel za ňou a povedal jej, aby mu všetko povedala. Prosila ho, aby z bytu odišiel preč. Na to vôbec nereagoval. Posadil sa na stoličku a povedal jej, aby si išla umyť papuľu, lebo ju mala od krvi, rozbil jej ústa. Povedala mu, že nie je jeho majetok, nech jej nerozkazuje. Postavil sa a začal ju opäť biť, fackať z jednej a z druhej strany, dva alebo tri krát. Povedal jej, že má tri sekundy, aby si umyla hubu. Išla sa poumývať do kúpeľne, a ako sa umývala, začal ju stíškať, objímať, začal jej utierať oči, ktoré mala rozmazané. Na vchodové dvere začal klopať Y. P.Á.. Obidvaja ostali ticho. Volal jej na mobil, ona mu nedvihala a I. jej povedal, aby mu zdvihla a povedala, že sa vymkla, že je niekde vonku, aby jej šiel oproti, teda, aby I. mohol z bytu utiecť. Obžalovanému povedala, že toto neurobí. Následne volala P., pýtal sa jej, s kým je v byte. Odpovedala mu, že sama, čo jej kázal I.. I. si chcel zavolať, tak mu hodila svoj telefón, a keď išiel volať do spálne, bežala ku vchodovým dverám, odomkla ich a za dverami zbadala svoju matku a uja. Vošli do vnútra, matka sa pýtala I., čo tu robí, a vyzvala ho, aby počkal do príchodu polície. Zamkla za sebou dvere. I. vošiel do obývačky, začal telefonovať svojej matke, že ho nechcú pustiť domov. Následne zospodu zvonili policajti. Ujo im šiel oproti, čo I. využil, vybehol na chodbu a chcel utiecť dolu z chodby. Matka mu v tom zabránila, chytila ho za tričko. On sa jej vytrhol a zhodil ju dolu schodmi o poschodie nižšie. Utekal dole schodmi, kde ho chytili policajti.

I. bol s ňou v byte určite vyše hodiny, ona sa ani nepokúšala utiecť, pretože ho pozná a vedela, že sa jej to nepodarí. Je agresívny, a bolo by to ešte horšie. Bola v šoku. Keď matka vstúpila do dverí, hodila sa jej okolo krku a bola veľmi šťastná, že sa to už skončilo. Nebolo to prvý krát, čo s ním mala problémy. Podala i oznámenie vo veci priestupku, keď ju kopal do brucha a rúk. Na obvodnom úrade pri konfrontácii všetko poprela, lebo mu nechcela zle. I. im chodieval vyzváňať v noci zospodu na zvonček. Je „prepinák“, chvíľu je normálny, a zrazu je úplne iný. Drogoval a asi z toho je taký. Jej aj matke sa viackrát vyhrážal, že ich všetkých vyvraždí. Sedel už v base kvôli drogám a ublíženiu na zdraví. Sám sa tým pochválil jej matke.

Keď bol v predmetný deň u nich v byte, v detskej ho poprosila, aby z bytu odišiel, načo však nereagoval. Rázne mu povedala „prosím ťa, odíď odtiaľto, kým ťa tu niekto nenájde, určite to niekto počuje“. Povedal

jej, že nemá kričať a dal jej facky. Mala strach, nakoľko ho pozná. Keď je zúrivý, je schopný urobiť čokoľvek, preto urobila všetko, čo jej povedal, aby sa jej nič horšie nestalo. Chcela, aby z bytu odišiel. Raz mu to aj povedala, ale za to dostala, tak bola radšej ticho, nechcela ho viac provokovať.

Po prečítaní časti uvedenej zápisnice a po výzve svedkyňi, aby vysvetlila príčinu rozporov vo svojich vyjadreniach, na hlavnom pojednávaní uviedla, že vidí rozdiely, nevie to odôvodniť inak, ako tým, že to bolo vtedy, keď jej matka bola pri výsluchu. Bolo to v období, keď chcela pred rodičmi vyzeráť ako najlepšia a i. ako najhorší, ale už nevidí zmysel v tom, aby klamala. Na zreteľ treba brať výpoveď, ktorú urobila na hlavnom pojednávaní. Nechcela svoju rodinu vtedy sklamať, ale nechce, aby bol niekto odsúdený za to, že klamala.

Pokiaľ ide o zápisnicu o výsluchu svedkyne T. T. zo dňa 3. 9. 2013, viaže sa k nej úradný záznam (č. I. 38), z ktorého vyplýva, že pred výsluchom svedkyňa uviedla, že v prípade prítomnosti obvineného pri výsluchu vypovedať nebude, nič nepovie, nakoľko má strach z toho, čo by jej alebo jej rodine mohol urobiť, a taktiež bude na ňu negatívne vplývať. Z uvedeného dôvodu poverený príslušník PZ nepovolil obvinenému účasť na výsluchu svedkyne poškodenej T. T..

Svedkyňa pri vysvetľovaní príčin rozporov vo svojich vyjadreniach na otázky samosudkyne uviedla, že ústa mala rozbité, bolo to asi z toho, ako sa handrkovali, alebo si zahryzla do pery. Myslí si, že obžalovaný nemal zranenie, nevie, potom sa už na neho nedívala, bola v druhej izbe. Bola u lekárky na ošetrení. Pri výsluchu matka dopĺňala jej výpoveď z dôvodu, že tam sedela. Nehovorila v prvej výpovedi o tom, že i. zbili. Matka jej ešte predtým vravela, aby to nehovorila.

V prípravnom konaní dňa 29. 11. 2013, kedy podľa vyjadrenia samotnej T. T. jej matka nebola prítomná pri jej výsluchu, menovaná uviedla, že k danej veci už vypovedala dňa 3. 9. 2013, kde uviedla všetky potrebné skutočnosti, na tejto výpovedi trvá a nechce na nej nič meniť. Jej matka obžalovaného nemá rada, nechce, aby sa stretávali, bráni jej v tom, a myslí si, že by bola rada, keby bol zavretý, lebo si myslí, že pre ňu nie je dobrý. Podľa nej obžalovaný neurobil až takú strašnú vec, za ktorú by mal ísť sedieť na 4 roky. Oni sa v kuse doťahovali, vždy, keď bol takýto nejaký problém, bolo to niečím vyprovokované. Jednalo sa väčšinou o škriepky. Na otázky obhajcu ďalej uviedla, že 2. 9. 2013 mala možnosť nevypustiť obžalovaného do bytu, nemusela otvoriť dvere. Otvorila mu ich, lebo najskôr zvonil dole pri bytovke, kde mu neotvorila, potom sa nejako dostal do bytovky, vyšiel na ich poschodie, a tam jej klopal a zvonil na dvere asi 15 minút. Dvere asi po 15 minútach otvorila, pretože by susedia počuli, že zvoní. Otvorila dvere, odstúpila od nich a on vošiel dnu. Keď vošiel do bytu, povedala mu, nech ide preč, že budú počuť susedia, že k nim prišiel, a budú volať jej rodičom, a že sa môžu rozprávať inde. Obžalovaný jej povedal, prečo by sa mali ísť rozprávať inde, keď sa môžu rozprávať tam. Po jeho vstupe do bytu mu povedala, aby šiel preč, lebo bude niekto počuť, že je tam, a budú volať rodičom. Neodišiel, a potom mu to už nehovorila. V roku 2013 obžalovaný ku nim chodieval, ale menej ako predtým. Keď rodičia zistili, že k nim chodí, dávali si na to lepší pozor a povedali jej, že nechcú, aby k nim chodil. V období pred prejednávanou udalosťou prebehol u nich doma rozhovor medzi rodičmi a obžalovaným. Povedali mu, že si neželajú, aby sa s ňou stretával. Pri vstupe do bytu v predmetný deň zvonil, klopal, ona dvere pootvorila, boli trochu otvorené a jasné, že si ich otvoril, aby vošiel dnu, pričom dvere boli otvorené asi na 10 - 15 cm, tak si ich otvoril rukou. Vchodové dvere zatvoril asi on, lebo ona otvorila, odstúpila a išla do izby.

Pri ďalšom vysvetľovaní príčin rozporov vo svojich vyjadreniach uviedla, že pri druhom výsluchu sa jej vyšetrovateľ pýtal, či chce niečo doplniť alebo zmeniť na prvej výpovedi. Povedala, že nechce nič meniť, a že sa k tomu už nechce vyjadrovať. Odvíjať sa treba od výpovede, ktorú povedala na hlavnom pojednávaní. Nepamätá si už, ako obžalovaný dlho klopal, bolo to pred piatimi alebo štyri a pol mesiacmi. Rodičia jej povedali, že nechcú, aby k nim obžalovaný chodil, ale ona mu to nepovedala. V prítomnosti obžalovaného nikto nehovoril, že si rodičia neprajú, aby chodil k nim do bytu.

Pokiaľ ide o výpoveď svedkyne poškodenej T. T., súd nevyhovel návrhu obhajcu na vylúčenie matky T. T., N. T., počas výsluchu T. T., nakoľko v intenciách Trestného poriadku, ani z hľadiska danej dôkaznej a procesnej situácie, pre takýto postup neexistoval relevantný dôvod.

Napriek zmene výpovede poškodenej T. T. existujú ďalšie podporné dôkazy svedčiace o tom, že obžalovanému bol pred dňom 2. 9. 2013 výslovne prejavovaný nesúhlas rodičov T. T. s tým, aby

navštevoval ich byt a stretával sa s ich dcérou. Obžalovaný mal od majiteľov bytu výslovný zákaz vstupovať do ich bytu. O týchto okolnostiach sa jednoznačne a bez akýchkoľvek rozporov vyjadrovali v konaní pred súdom N. T., jej manžel Y. T. a aj svedok Y. P.. Podľa vyjadrenia N. T. obžalovanému viackrát predtým povedala ona, aj jej manžel, o zákaze vstupu do ich bytu. Napriek tomuto zákazu obžalovaný viackrát do bytu prišiel. Vie o tom, že pri jej príchodoch z práce do bytu sa skrýval za dverami, sám jej o tom násilne povedal. Susedia ju informovali, že obžalovaný búchal na dvere, rozbil celé dvere do bytu. V deň incidentu, keď prišla domov, mala dcéra rozbitú opuchnutú peru, išla jej krv. Povedala jej „mamička, som šťastná, že si prišla“. Boli spolu i na lekárskom ošetrení. Obžalovanému vždy, keď ho stretla na ulici, povedala, aby im dal pokoj, a po každom incidente mu zakázala vkročiť do ich vchodu a bytu, ale robil to stále. Naposledy mu to zakázala asi mesiac pred týmto incidentom. Dokázal aj dve hodiny sedieť na chodbe a búchať na dvere. O tomto ju informovala suseda. Obžalovaný jej povedal, že ju psychicky zničí tak, že sa pôjde obesiť. Ich dcéra viackrát prišla domov modrá, dobitá, nesvoja, správala sa čudne, vedeli, že sa niečo deje. Klamala, nechcela povedať. Jeden deň bolo dobre, druhý deň zle, zmlátil ju, dokázal obalamutiť. Ona, ani manžel dcéru neovplyvňovali, povedali jej len, že má hovoriť pravdu a nemá meniť výpoveď. Podľa nej, dôvodom, pre ktorý dcéra nechcela, by bola pri jej výsluchu, bolo to, že obžalovaný sa na ňu pozrie, a ona vždy všetko zmení. Je jasné, že klamala, lebo robil na ňu nátlak. Ona sa dcére v súvislosti s jej výpoveďou nevyhrážala. Chcela, aby ju vzali ku sebe mnišky, lebo sa bála, že by jej obžalovaný ublížil.

Svedok Y. P. potvrdil, že osobne bol prítomný pri tom, keď asi rok aj štvrt pred prejednávanou udalosťou povedala N. T., že zakazuje I. Č. vstup do ich bytu. Povedala mu, že ak neprestane zneprijemňovať život, zavolajú políciu. Povedal jej, že bol vo väzení, že má známych právnikov, ktorí ho z väzenia dostanú. Na svedkovu otázku obžalovanému, ako sa dostal do vchodu, vytiahol nožik so slovami, že žiadne kľúče nepotrebuje a otvoril vchod. Pri vyslovení zákazu obžalovanému bola prítomná N. T., matka obžalovaného O. Č., T. T., obžalovaný aj svedok.

Otec poškodenej T. T., Y. T.D., uviedol, že pri incidente nebol prítomný, ale ako ďalší svedok potvrdil, že vždy, keď sa stretol s obžalovaným, povedal mu výslovne, že mu zakazuje vstup do ich bytovky a do ich bytu.

Na návrh obhajcu a obžalovaného bola v konaní vypočutá i svedkyňa O. Č., matka obžalovaného. Uvedená svedkyňa nebola prítomná pri incidente, ktorý je predmetom prejednávania. Do bytu T. prišla po incidente. Jej syn jej z bytu T. volal, aby tam prišla, že ho zamkli, bijú ho a žiadal ju, aby zavolala policajtov. Podľa nej sa rodičia T. T. v období predtým nevyjadrovali na tému, či si neželajú, aby jej syn chodil ku nim do bytu. Na hlavnom pojednávaní svedkyňa uviedla, že v deň incidentu volala s T. ráno, nakoľko ju syn I. požiadal, aby zistila, či je už zo školy doma. T. T. jej povedala, že je doma. Svedkyňa ju informovala, že I. pôjde za ňou, na čo jej odpovedala, že už je tam. Bližšie sa ku uvedeným okolnostiam svedkyňa na hlavnom pojednávaní nevyjadrovala, avšak v prípravnom konaní uviedla nasledovné: „áno, ja som jej volala, kde som jej povedala, že I. chce vedieť, či je doma. Odpovedala mi niečo v tom zmysle, nech mu to nehovorím a ja som jej povedala, načo mi dvíha telefón a prečo mu to nemá hovoriť, keď I. jej povedal, že sú dohodnutí. Potom jej povedala niečo v tom zmysle, že on tam už je, a telefonát skončil“.

Po výzve svedkyne, aby vysvetlila príčinu rozporov vo svojich vyjadreniach, uviedla, že ak vypovedala vtedy tak, tak je to tak, ako hovorila vtedy. Uplynula od vtedy dlhá doba.

Z výpovede svedkyne Y. R., ktorej zápisnica o výsluchu bola na hlavnom pojednávaní prečítaná podľa ust. § 263 ods. 1 Trestného poriadku so súhlasom obžalovaného a prokurátora, mal súd preukázané, že svedkyňa dňa 2. 9. 2013 v dopoludňajších hodinách počula z bytu T. buchot, krik a zvadu. Pripomínalo jej to dupot nôh, naháňanie a buchot dverí. V uvedenom kriku zaregistrovala hlas patriaci T. T., druhý hlas bol mužský. T. T. v plači kričala „nebi ma, nebi ma“, mužský hlas hovoril „vstaň z tej zeme, lebo...“. Svedkyňa si myslela, že sa znova jedná o hádku medzi T. T. a jej priateľom, nakoľko toto nebolo prvý krát, preto telefonovala N. T., ktorá ju už dávnejšie požiadala, aby jej dala vedieť, keď sa bude u nich doma niečo diať, nakoľko priateľ T. tam chodil častejšie, pričom búchal do vstupných dverí do bytu a bol tam krik. Ona nevie, kto bol jej priateľom, vie len toľko, že býva na L.. Po nejakom čase jej spätne telefonovala N. T. a oznámila jej, že ku nim do bytu ide ich známy Y., a že príde aj polícia. Keď jej Y. zazvonil od vchodových dverí, pustila ho do bytovky. Bola stále vo svojom byte, odkiaľ počula, že klope na dvere bytu T. Y. ostal pred bytom T. dovtedy, kým neprišla z práce N. T.. Svedkyňa počula, ako N. T. klopala na dvere a žiadala dcéru, aby jej otvorila. Neskôr jej pani T. povedala, že sa do bytu nemohla

dostať, nakoľko bolo zvnútra zamknuté a kľúč bol v zámke. Ona nevie, či konkrétnou osobou, ktorá bola v byte T. dňa 2. 9. 2013 bol Č., ale vie, že to bol priateľ T. T., lebo jeho hlas počula viackrát. Po príchode Y. P. z bytu T. nepočula krik. Po príchode N. T. počula z bytu buchot pripomínajúci buchot ňoh.

Z výpovede svedkyne Z. X., sestry obžalovaného, vyplýva, že sa dostavila na miesto ku bytu poškodených T. po incidente, ktorý sa odohral dnu v byte. Čiastočne bola svedkom konfliktu svojho brata s N. T. a Y. P. T. T. stála medzi vchodovými dverami do bytu, plakala, nebolo na nej vidieť žiadne zranenie, a keď I. odchádzal z miesta, tak T. vyšla z bytu a strkala do nej.

Na základe vykonaného dokazovania, hodnotiac dôkazy jednotlivo aj vo vzájomných súvislostiach, mal súd preukázaný nasledovný skutkový a právny stav.

Hoci obžalovaný popieral, že by vošiel do bytu T. násilím a neoprávnene, a tvrdil, že ho do bytu vpustila T. T., zo skutku, ktorý mu je kladený za vinu obžalobou, je usvedčovaný nielen prvotnou výpoveďou poškodenej T. T., ale aj čiastočnou výpoveďou tejto svedkyne v neskoršom období a v konaní pred súdom, ako aj výpoveďami svedkov N. T., Y. T., Y. P. a nepriamo i výpoveďou svedkyne R.. Pokiaľ ide o zmenu výpovede T. T., túto súd vyhodnotil ako účelovú, vedenú s odstupom času s cieľom nepríťažieť obžalovanému. Hoci obžalovaný vo svojej výpovedi v prípravnom konaní tvrdil, že ide o bývalú priateľku a rozišli sa 2. 9. 2013, tak v priebehu konania účelovo presviedčal súd o ich vzájomnom blízkom citovom vzťahu.

O tom, že u poškodenej T. T. došlo v neskoršom štádiu konania ku zmene výpovede z účelových dôvodov, svedčia viaceré aspekty týkajúce sa jej svedeckých výpovedí. Napriek evidentnej snahe tejto svedkyne o neskoršie bagatelizovanie významu konania obžalovaného, je zrejmé, že vo svojej dodatočnej výpovedi zo dňa 29. 11. 2013 uviedla, že na výpovedi zo dňa 3. 9. 2013 trvá, a len sa nechcela k uvedeným okolnostiam bližšie vyjadrovať. Ďalším z motívov, pre ktorý poškodená zmenila výpoveď, je možná obava z konania obžalovaného, nakoľko v prvotnej výpovedi jednoznačne uviedla, že I. Č. býva agresívny, fyzicky ju napadol i dňa 2. 9. 2013, a byť mu otvorila zo strachu. Súčasne sa vyjadrila, že jeho správanie je nevyspytateľné. Svedkyňa i v neskorších výpovediach potvrdila, že obvinenému povedala, aby išiel z bytu preč. Taktiež i v konaní pred súdom uviedla, že bola šťastná, keď jej matka prišla domov.

O prejavoch násilného správania obžalovaného v predmetný deň najmä voči T. T. svedčí záznam o poskytnutí lekárskej prvej pomoci, z ktorého mal súd preukázané jej zranenia - hematómy na tvári, bolestivé zdurenie nad ľavou ušnicou, tržnú ranku na hornej a dolnej pere, na hornej pere aj malý edém (opuch). Rovnako z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra SR mal súd preukázané, že obžalovaný sa voči poškodenej T. T. i v minulosti 9. 5. 2012 mal dopustiť priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Uvedené zistenia s absolútnou spoľahlivosťou korelujú s prvotným vyjadrením T. T. o agresívnou, násilnom správaní obžalovaného voči nej, a o jej strachu z jeho nevyspytateľného správania, s čím súvisí i konštatovanie súdu o zistení jedného z potenciálnych dôvodov účelovej zmeny výpovede poškodenej, a tým je jej strach z možných následkov hroziacich jej od obžalovaného v prípade zotrávania na vyjadreniach svedčiacich v jeho neprospech.

O sklonoch obžalovaného k agresívnym prejavom správania sa v konaní vyjadrili i N. T. a Y. T., ktorí mali osobné skúsenosti s násilným správaním obžalovaného, a taktiež na svojej dcére pozorovali negatívne prejavy správania, jej nepriaznivé psychické rozpoloženie i znaky fyzického násilia na nej v období, keď zistili, že sa stretáva s obžalovaným. Práve uvedené dôvody boli jednými z tých, ktoré viedli rodičov T. T. k tomu, aby obžalovanému výslovne zakázali vstup do vchodu ich bytovky a bytu, a taktiež nesúhlasili s tým, aby sa ich dcéra s obžalovaným stretávala.

Súd hodnotil ako účelovú i výpoveď matky obžalovaného O. Č., ktorá v konaní pred súdom, s jednoznačným cieľom nepríťažieť obžalovanému, poprela, že by bol jej synovi uložený zákaz vstupu do bytu T., pričom o účelovosti tvrdení tejto svedkyne svedčí aj jej evidentná snaha v konaní pred súdom zatajiť prosbu T. T. pri ich vzájomnom telefonáte dňa 2. 9. 2013, keď ju poškodená vyslovne žiadala, aby obžalovanému neprezradila, že sa nachádza doma. Pod tlakom konfrontácie rozporných výpovedí samotná svedkyňa O. Č. na hlavnom pojednávaní priznala, že o týchto okolnostiach sa skutočne v prípravnom konaní vyjadrovala.

V konaní pred súdom nebolo primárnou úlohou súdu zisťovať rozsah a priebeh fyzického útoku obžalovaného na poškodenú T. T. v byte, ktorý užívala ako dcéra vlastníkov, avšak ustálenie vyriešenia tejto otázky priamo súvisí s riešením otázky, či obžalovaný neoprávnene vnikol do obydla iného a neoprávnene tam zotrval. V konaní bolo jednoznačne a bez pochybností preukázané násilné správanie sa obžalovaného voči T. T., korešpondujúce s relevantnou prvotnou výpoveďou menovanej, keď sa jasne vyjadrila, že obžalovanému nechcela otvoriť, obžalovaný kopal a následne trieskal na dvere, taktiež predtým prosila O. Č., aby obžalovanému nepovedala, že je doma, vyjadrila sa, že sa obžalovaného strašne bála, lebo býval agresívny, a keď bol v byte, prosila ho, aby odišiel. Ak by bolo pravdivé tvrdenie, že T. T. pustila obžalovaného do bytu dobrovoľne, nemala by dôvod neotvoriť mu už vchodové dvere bytovky, keď sa nástojčivo domáhal vstupu. Samotná T. T. sa dňa 29. 11. 2013 vyjadrila, že keď obžalovaný búchal na dvere, tieto až po pätnástich minútach jeho búchania len pootvorila na 10 - 15 cm a sám obžalovaný si dvere otvoril a vošiel dnu.

O použití fyzického násillia voči poškodenej v byte svedčí i lekársky nález. V tejto súvislosti vyznieva vyznieva účelovo, tendenčne a hlavne nepresvedčivo aj ďalšie následné tvrdenie T. T. na hlavnom pojednávaní, že v ich vzťahu bol „viac bitý ako sýty“.

V spojitosti s preukázaným faktom, že obžalovaný mal vlastníckmi bytu uložený zákaz vstupu do ich bytu, súd dospel k jednoznačnému a nepochybnému záveru o tom, že obžalovaný tým, že neoprávnene vnikol do obydla T. a neoprávnene tam zotrval, naplnil všetky pojmové znaky prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona.

Zo správy Ústavu na výkon väzby - oddelenie výkonu väzby a výkonu trestu Žilina mal súd preukázané, že obžalovaný vykonáva výkon väzby v zmiernenom režime. Povinnosti vyplývajúce z ústavného poriadku výkonu väzby si plní. K ostatným obvineným sa správa slušne, k príslušníkom ZVJS sa doposiaľ správal na požadovanej úrovni. Voľný čas trávi počúvaním ústavného rozhlasu, sledovaním TV, hrá spoločenské hry a zúčastňuje sa na ponúkaných záujmových činnostiach. Počas výkonu väzby nebol pracovne zaradený, disciplinárne potrestaný nebol.

Oblažovaný sa uvedeného skutku dopustil v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. 1. 2006 a trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. 1. 2006 (rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/141/2005 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2T/47/2008 zo dňa 20. 8. 2008). Z výkonu uloženého trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky a 10 mesiacov bol obžalovaný podmienne prepustený 7. 7. 2011 Okresným súdom Martin sp. zn. 3Pp/101/2011 so skúšobnou dobou na tri roky.

Z odpisu z registra trestov a pripojených spisov mal súd preukázané, že obžalovaný bol i v minulosti odsúdený za násilnú trestnú činnosť, a to rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/221/2004 zo dňa 12. 1. 2005 pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. 1. 2006 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/139/2007 zo dňa 26. 2. 2008. Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/13/2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/139/2007 zo dňa 26. 2. 2008 bol obžalovaný uznaný za vinného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona a uložený mu bol trest odňatia slobody vo výmere 1 rok a 8 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. Trest vykonal 13. 6. 2009.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu bral súd do úvahy zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatelmi. Trest ako prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi má pôsobiť výchovne nielen na páchatela, ale i na ostatných členov spoločnosti, pričom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v súlade s ochranou, ktorú súd uložením trestu poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatelov trestných činov.

V prípade obžalovaného I. Č. je zrejmé, že ide o osobu, ktorá má sklony k opakovanému páchaniu násilnej trestnej činnosti s prvkami vyššieho stupňa agresivity, pričom ani predchádzajúce odsúdenia, dokonca ani hrozba výkonom zvyšku posledne uloženého trestu odňatia slobody, neprímála

obžalovaného k tomu, aby viedol riadny život v súlade s pravidlami, normami a zákonmi spoločnosti. Z hľadiska cieľov individuálnej a generálnej prevencie a účelu trestu, berúc do úvahy osobnostný profil obžalovaného, spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prevahu príťažujúcich okolností, keď obžalovaný už bol v minulosti za trestný čin odsúdený (poľahčujúce okolnosti zistené neboli), berúc do úvahy i možnosti nápravy obžalovaného, je súd toho názoru, že trest odňatia slobody vo výmere 9 mesiacov je trestnom primeraným. Vzhľadom k prevahe príťažujúcich okolností sa dolná hranica zákonom ustanovenej základnej trestnej, podľa ktorej možno uložiť pre prečin porušovania domovej slobody podľa ust. § 194 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody až na dva roky, zvýšila o jednu tretinu, a súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody pri dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby. Súd zdôrazňuje, že obžalovaný sa dopustil trestného činu v priamom úmysle, lebo vedel, že má uložený zákaz vstupu do bytu poškodených, avšak tento zákaz nerešpektoval, do ich bytu vošiel neoprávnene a neoprávnene tam i zotrval.

Vzhľadom k tomu, že v posledných 10 rokoch pred spáchaním prejednávanej trestnej činnosti bol obžalovaný vo výkone trestu odňatia slobody pre iný úmyselný trestný čin, súd ho podľa ust. § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde Liptovský Mikuláš do 15 dní odo dňa oznámenia rozsudku. Odvolanie má odkladný účinok.

Odvolanie môžu podať:

prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, a to v neprospech i v prospech obžalovaného, v prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obžalovaného i proti jeho vôli štátny orgán starostlivosti o mládež, obhajca i zákonný zástupca pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, a to v neprospech obžalovaného. Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci.

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo, že chýba.

Rozsudok možno napadnúť odvolaním len v niektorej jeho časti alebo sa odvolania výslovne vzdať.